

mimořádné práce; v důsledku toho jsou tu okolnosti, které vylučují, aby hodnota naturálního bytu byla pokládána za stálý požitek ve smyslu § 30 zákona č. 221/1925 Sb., jak se podává ze shora uvedené definice stálých požitků ve smyslu cit. paragrafu. Poukazují-li nař. rozhodnutí k tomu, že jde o »služební« požitky a že s nimi zaměstnanci mohou předem počítati, resp. že jsou předem co do výše určeny na delší dobu a přiznávány zaměstnancům, jestliže konají určitou práci, jde o okolnosti, které jsou podle toho, co bylo shora řečeno, bezvýznamné, neboť že jde o »služební« požitky ještě samo o sobě nestačí a že jsou spojeny s konáním určitých prací, nekvalifikuje je ještě za »stálé« ve smyslu cit. § 30, není-li tu právního nároku na ně; není-li však právního nároku, nestávají se stálými podle tohoto předpisu, i když se pravidelně opakují a zaměstnanec s nimi může počítati. Jsou tudíž nař. rozhodnutí v této části vybudována na mylném právním názoru a slušelo je zrušiti dle § 7 zákona o ss.

Č. 12.590.

Policejní věci: * O poškozeném, který při ústním líčení prohlásil, že hodlá v zastoupení žaloby jednati, avšak nedostavil se k líčení pozdějšímu, k němuž byl řádně pozván, má se za to, že od žaloby upustil (§ 112 uh. policejního trest. řádu č. 65.000/1909).

(Nález z 23. října 1936 č. 15.150/36.)

V ě c: Jan Z. ve Staré Lubovni a Matěj A. v Tatranské Kotlině proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 13. května 1933 o promlčení přestupku.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

D ů v o d y: Rozsudkem okr. úřadu v Kežmarku z 13. února 1932 byli Josef R. z Kotliny, Jan K. ze Spišské Bělé a Štěpán H. z Lendaku uznáni vinnými přestupkem pytláctví a Jan K. též přestupkem držení střelné zbraně bez povolení a odsouzeni každý podle § 26 zák. čl. XX:1883 k peněžitě pokutě v částce 100 Kč a Jan K. mimo to podle § 16 statutu o držení střelných zbraní k pokutě 40 Kč, pro případ nedobytnosti každý k pětidennímu uzamčení.

Proti tomuto rozsudku podali Josef R., Jan K. a Štěpán H. 8. června 1932 odvolání k zem. úřadu v Bratislavě.

Zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím zrušil rozsudek I. stolice a další řízení podle 2. odst. § 151 pol. tr. řádu v této věci zastavil, a to v podstatě proto, že trestnost činu obviněných se promlčela.

Na toto rozhodnutí je podána stížnost Janem Z. ve Staré Lubovni a Matějem A. v Tatranské Kotlině, a to — jak je z obsahu stížnosti zřejmo — jako poškozenými.

Maje rozhodovati o této stížnosti, musil nss z úřední moci jakož i k námitce vznesené v tomto směru v odvodním spise žal. úřadem zkoumati, jsou-li st-lé legitimováni, aby jako »poškození« brali v odpor stížnosti před tímto soudem nař. rozhodnutí, jímž byl rozsudek

I. stolice odsuzující Josefa R., Jana K. a Štěpána H. pro přestupek § 26 zák. čl. XX:1883 a Jana K. též pro přestupek § 16 statutu o držení střelných zbraní zrušen a další řízení podle 2. bodu § 151 pol. tr. řádu zastaveno. O této otázce uvažoval nss takto:

Podle § 17 pol. tr. řádu vydaného nař. min. vnitra a min. spravedlnosti č. 65.000/1909 (R. T. č. 136—1909) je poškozený, t. j. — jak se uvádí v 5. odst. tohoto paragrafu — ten, jehož jakékoli právo bylo spáchaným přestupkem poškozeno nebo ohroženo, oprávněn zastupovati žalobu pro přestupek, který se stíhá z úřední povinnosti. Podle § 31 odst. 1 téhož pol. tr. řádu může poškozený pro kterýkoli přestupek stíhaný z úřední povinnosti vystupovati až do ukončení líčení v zastoupení žaloby a vykonává táž práva, která v případě přestupku stíhaného na návrh soukromý přísluší poškozenému jako soukromému žalobci. Práva, jež podle této zásady přísluší poškozenému, který vystoupil v zastoupení žaloby pro přestupek stíhaný z úřední povinnosti, jsou vypočtena v § 32. K těmto právům patří právo nahlížeti do spisů, právo na obeslání k líčení, právo činiti návrhy a právo použití proti rozhodnutím přípustných prostředků opravných. Pohledávku na náhradu škody vyplývající z přestupku může poškozený nebo jeho právní nástupce uplatniti — jak se ustanovuje v § 43 odst. 1 cit. pol. tr. řádu — v průběhu policejního trestního řízení až do ukončení líčení. Podle § 111 sluší míti za to, že poškozený, který byl k líčení obeslán, avšak nepřišel k němu a také se nedal zastupovati, v zastoupení žaloby jednatí nehodlá. V § 112 se pak stanoví, že jestliže obeslaný žalobce ani osobně, ani zmocněncem svým se nedostavil a své nedostavení předem neomluvil, má se za to, že od žaloby upustil. Poškozený, který spolupůsobil v zastoupení žaloby nebo uplatnil svůj soukromoprávní nárok, může se — jak se ustanovuje ve III. odst. bodu 2 § 176 pol. tr. řádu — odvolati z rozsudku v neprospěch obviněného. Z těchto ustanovení, zejména z předpisu posléz uvedeného, jde najevo, že pol. tr. řád č. 65.000/1909 poskytuje poškozenému, který vystoupil v zastoupení žaloby pro přestupek stíhaný z úřední povinnosti, jakož i poškozenému, který uplatnil svůj soukromoprávní nárok, nejen právo procesní, nýbrž i materiální právo na potrestání obviněného. Takové právo přísluší však poškozenému jen tehdy, jestliže jednal v zastoupení žaloby aneb uplatnil svůj nárok soukromoprávní. Neučinil-li ani jedno, ani druhé, nemá podle dispozice cit. právních norem materiálněprávní nárok na potrestání obviněného a nelze mu důsledně ani přiznati legitimaci k tomu, aby stížností před tímto soudem vzal v odpor rozsudek, kterým byl obviněný osvobozen, nebo výměr, jímž trestní stíhání bylo zastaveno.

V konkrétním případě Jan Z. ani Matěj A. v průběhu policejního trestního řízení neuplatnil žádného nároku soukromoprávního. Sluší proto jen zkoumati ještě, zda vystoupili v zastoupení žaloby vznesené na Josefa R., Jana K. a Štěpána H. pro přestupek § 26 zák. čl. XX:1883, resp. § 16 statutu o držení střelných zbraní, jež se stíhají z úřední moci. V tomto směru sluší předem uvést, že trestní řízení bylo proti jmenovaným zahájeno na základě oznámení, které okr. úřadu v Kežmarku podala četnická stanice v Tatranské Kotlině, resp. její oddělení v Levoči

zprávou z 30. července 1931, tedy nikoli st-lé. Jan Z. vystoupil v trestním řízení teprve při líčení 3. října 1931 na okr. úřadě v Kežmarku, při kterém jeho právní zástupce prohlásil, že se přidržuje původního oznámení podaného četnickou stanicí v Tatranské Kotlině a souhlasí s odročením jednání, avšak vyhrazuje si uvést při tom ještě event. další důkazní prostředky. Jednání bylo odročeno na 10. listopad 1931. Tohoto jednání se však Jan Z. ani osobně, ani zástupcem nezúčastnil. I když tedy jmenovaný st-l prohlásil při líčení konaném 3. října 1931, že hodlá jednat v zastoupení žaloby vznesené na Josefa R., Jana K. a Štěpána H. pro uvedené přestupky, sluší se zřetelem na výše zmíněné ustanovení § 112 pol. tr. řádu míti za to, že od žaloby upustil, kdyžť byv k dalšímu líčení v této věci, stanovenému na 10. listopad 1931, řádně pozván, nedostavil se k němu a ani svého zmocněnce k němu nevyslal a tuto neúčast předem neomluvil. Matěj A. se zmíněného jednání zúčastnil, avšak jako svědek. Nezúčastnil-li se však ani jeden, ani druhý st-l líčení konaného 10. listopadu 1931 v zastoupení žaloby, nelze jim se zřetelem na to, co bylo výše uvedeno, přiznati legitimaci ke stížnosti k tomuto soudu a musila proto býti jejich stížnost odmítnuta pro nepřípustnost.

Č. 12.591.

Policejní věci: * Vydáním trestního nálezu úřadem kompetentním přetrhuje se promlčení trestného činu ve smyslu § 31 zák. čl. XL:1879 i tehdy, když později trestní nález byl vyšším úřadem z formálních důvodů zrušen.

(Nález z 23. října 1936 č. 15.632/36.)

V ě c: Dr. Jindřich R. v Užhorodě proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě z 18. ledna 1934 o policejním přestupku.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Rozsudkem okr. úřadu v Užhorodě z 28. listopadu 1933 uznán byl st-l vinným trestným činem podle čl. 4 odst. 2 zákona o organizaci správy politické č. 125/1927 Sb., kterého se dopustil tím, že v odvolání podaném do rozsudku okr. úřadu v Užhorodě a došlém tomuto úřadu 23. května 1933 použil vzhledem k trestnímu řízení provedenému okr. úřadem v Užhorodě výrazu »a byla velká lehkomylnost v takové malicherné věci předvolati do Užhorodu tolik svědků« a že se tudíž dopustil v písemném podání takového způsobu psaní, kterým urazil správní úřad, a byl odsouzen nepodmínečně na základě čl. 4 odst. 2 téhož zákona k peněžitému trestu 200 Kč, event. k uzamčení na dva dny.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad st-lovo odvolání podané proti uvedenému rozsudku z důvodů v něm uvedených.

Proti rozhodnutí druhé stolice podal st-l stížnost k nss, o níž tento soud uvažoval takto: — — —

K rekursní námitce promlčení trestného činu uvedlo nař. rozhodnutí v podstatě, že k promlčení nedošlo proto, že pro trestný čin, o který šlo